

Procés de contradicció suficient MANUEL DE PEDROLO 1976(2016)

Un relat de: [*Taller de narrativa*](#)

No he llegit cap novel·la aquest estiu, que pagui la pena comentar i no per haver llegit minúcies, he gaudit de tot allò llegit, i allò que no m'ha complagut ho he aparcat in eternum.

Però abans de l'estiu he llegit un Pedrolo, escriptor reivindicatiu i per reivindicar. "Procés de contradicció suficient" és el títol, una novel·la de 1976, premi de la crítica Serra d'Or 1977. En una edició d'aquest 2016 i publicat per Orciny Books, una editorial jove i que s'arrisca. Cal tenir el compte que aquest llibre està valorat com un dels millors escrits per Pedrolo.

Miraré de fer una mica com el Josep.

1 temàtica principal i forma

El pintor Enric Germa es dirigeix a la ciutat de Garum per vendre les seves obres. Pel camí, però, comença a trobar-se amb uns personatges enigmàtics que el faran veure que potser hi ha unes altres realitats. Un cop allà, tot esdevé encara més estrany quan descobreix que dues forces oposades se'l disputen al mateix temps que li ofereixen diferents temptacions: riqueses, glòria, immortalitat... i amor. (Resum extret de la contracoberta)

Partint de la idea que aquest és un llibre englobat en una trilogia, que es pot llegir sense tenir cap lligam amb les altres, sobre els mites ancestrals i la mitologia en general. En aquest ens parla dels àngels i dels dimonis, del cel i de l'infern, del bé i del mal, i amb uns referents teològics molt ben assentats que donen una força al relat molt intensa. Tot plegat, el relat ens submergeix barrejant tradicions d'antigues religions, mites perduts pel pas del temps i ens endinsa en una cosmologia esotèrica enllaçant-la amb civilitzacions perdudes.

2 gènere literari

Malgrat el relat està explicat d'una manera realista, i que comença d'una manera epistolar, l'hem d'englobar dins de la literatura de ficció fantàstica, on ens porta a mons paral·lels i a altres realitats desconegudes. Pedrolo ens fa un assaig esotèric esborronador, demostrant-nos un coneixement molt ben documentat de mons mítics i dels desitjos més ocults del ésser humà, tractats amb una mestria i coneixement únics.

Remarcar que en començar tots els capítols, a la primera frase hi escriu sempre un "ara", malgrat a cada capítol pot començar en un món o en un altre, una realitat o una altra.

3 estil

Escrit en primera persona epistolar, cosa que acabes ignorant per la facilitat literària de l'autor en crear universos complexos, i explicar-los amb senzillesa, malgrat els diferents nivells i estructures literàries i els mons i realitats per on ens movem. Utilitza molt sovint el diàleg, sense perdre el ritme literari en cap moment. De fet, és un tret característic de Pedrolo.

4 el títol

El títol d'un llibre sempre és difícil de triar, sembla que aquest no era del gust de la editorial, que va trobar-lo complicat i difícil de recordar. Però Pedrol va insistir que era aquell o que el publicaven uns altres.

Personalment, el trobo del tot encertat, per l'ambigüitat que et trobes en entrar a la lectura, i per la seva clara referència a tot allò que acabes llegint.

5 valoració personal

La riquesa del lèxic, l'erudició temàtica, i la senzillesa amb la que et fica dins de la història, malgrat l'enrevessada aventura que ens explica, ens fa gaudir de cada pàgina del llibre. Molt sovint faig lectura en diagonal, molts escriptors omplen pàgines per omplir i et pots saltar paràgrafs sencers sense perdre'n el fil. En aquest llibre no està recomanat fer-ho, i de fet, no cal. Tota paraula posada en aquesta novel·la és important i vital pel desenvolupament del relat, i fins al final de la lectura.

6 afegitó

Aquesta edició del 2016, està prologada per l'Antoni Munné-Jordà, un pedrolià de soca arrel i l'últim escriptor viu d'una generació d'escriptors de ficció que sabrem valorar en el seu moment. Com li ha passat al mestre Pedrolo, que se'l valora ara, més de vint anys enllà, després de la seva mort. (Si us agrada la literatura de nivell escrita en català, llegiu "Micheliada (jo h vaig fer l'any passat), i m'entendreu)

Ferran d'Armengol